

čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928 není na závalu ani platnosti směňky, ani závaznosti podpisu, že v době podpisu směňky chyběla některá z podstatných náležitostí a teprve později byla doplněna. Jen když se stalo doplnění bezprávně, nebo proti úmluvě, může být namítnuto směnečnému věřiteli jen, byl-li takového doplnění účasten anebo, nabýváje směňky, o něm věděl nebo věděti musil. Nic takového ve směnečných námítkách nebylo uplatněno. Naproti tomu bylo zjištěno soudy nižších stolic, že údaj platebního místa byl připojen podle ujednání ze dne 11. září 1925. Právo doplniti blankosměňku podstatnými náležitostmi i s udáním platebního místa podle § 3 čís. 7 směň. zákona jest rozlišovati od udání pravého domicilu s udaným domiciliátem. Podle důvodové zprávy k § 6 (2) směň. zák. nebylo pokládáno za nutné zvláště řešiti otázku dodatečného doplnění domicilu, jelikož i na tyto případy se vystačí s navrženým zněním osnovy i v případě, že bude dodatečně doplněn domicil při směnce, na které již jest údaj platebního místa, nejde o doplnění směňky ve smyslu § 6 (2) a, stalo-li se doplnění nepovolně, jde o zfalšování směňky. Vyplnění směňky údajem podle § 3 čís. 7 směň. zák. nespadá tedy vůbec pod ustanovení § 6 (2) směň. zák., nýbrž náleží k obsahu práva vyplniti blankosměňku náležitostmi § 3 směň. zák. Bylo zjištěno, že směnečníkům bylo oznámeno doporučeným dopisem ze dne 31. července 1928, že blankosměňka byla vyplněna udáním místa, kde se má platiti, totiž v Praze, a že proti tomu nic nenamítali. Ve sporu ani nebylo tvrzeno, že se ohradili proti placení v Praze. V tomto jejich jednání (opomenutí) projeven byl podle § 863 obč. zák. souhlas, že se má platiti v Praze. Jinak by bylo, kdyby si směnečníci vyměnili v ujednání ze dne 11. září 1925, že má býti placeno jinde, nikoli v Praze, nebo, kdyby se proti oznámení v dopisu ze dne 31. července 1928 byli ohradili.

Růžena L-ová podepsala blankosměňku podle písemného potvrzení ze dne 11. září 1925 jako směnečná dlužnice a stala se tím podle tehda platného čl. 81 směň. řádu solidární směnečnou dlužnicí se spolužalovaným Janem M-em, za jehož dluh se zaručila. Poněvadž směnečný závazek vzniká směnečným prohlášením dlužníka podpisem na směnce, ať vyplněné nebo blankosměnce, která byla vydána směnečnému věřiteli s tím, že má býti doplněna na platnou směňku, správně uznal odvolací soud, že rukojemský závazek Růženy L-ové je platný i bez přídavku nyní v § 62 směň. zákona ustanoveného, a dovolací soud schvaluje i v této příčině důvody napadeného rozsudku, k nimž dovolatele odkazuje.

Čís. 9109.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

Předpis § 31 čís. 4 zák. vztahuje se i na velké místnosti, sloužící k provozování živnosti.

(Rozh. ze dne 8. srpna 1929, Rv I 1265/29.)

Výpověď žalovanému z nájmu dílny a kanceláře ponechal procesní soud první stolice v platnosti. Odvolací soud na-

padený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Nesprávné právní posouzení vidí odvolatel v tom, že prvý soud nesprávně prý vykládá ustanovení § 31 čis. 4 zákona ze dne 28. března 1928, čis. 44 sb. z. a n., an je vztahuje i na jiné místnosti než na byty, a an při výkladu ustanovení toho nepřihlíží k ustanovení § 1 čis. 16 téhož zákona. Než nelze dáti odvolateli za pravdu V § 30 zákona ze dne 28. března 1928, čis. 44 sb. z. a n. se vyslovuje, že se ustanovení zákona o bytech vztahují i na jakékoli místnosti, které jsou předmětem nájemní smlouvy. Z ustanovení § 31 čis. 4 zákona vyplývá, že z ochrany zákona byly vyloučeny větší byty, a že se ochrana zákona vztahuje jen na tak zvané byty malé. Chrání-li zákon jen malého nájemníka, nemohou býti zákonem chráněny velké místnosti, sloužící k provozování živnosti. Podle zjištění prvního soudu měří najaté místnosti okrouhle 300 m², z toho téměř dvě třetiny v novostavbě, a asi jedna třetina ve staré budově, takže je zřejmo, že již z tohoto důvodu nemohou býti najaté místnosti předmětem ochrany zákona, ježto v souzeném případě nejde o malého nájemníka. Zákonnou mez ochrany malých nájemníků nelze rozšiřovati ustanovením § 1 čis. 16 téhož zákona, kteréžto ustanovení vykládá pouze v poslední větě širěji pojem obytných místností při výpovědním důvodu tak zvaných nadměrných bytů, pokud tyto jsou ovšem ještě pod ochranou zákona. Prvý soud bezvadně zjistil, že sporné místnosti, při nejmenším čtyři místnosti, byly pronajaty žalovanému v listopadu 1925 počínajíc 1. prosincem 1925, takže tu jde o pronájem po 1. květnu 1924 novému nájemníkovi, a proto prvý soud posoudil věc správně i po stránce právní, uznáv výpověď soudem danou za účinnou, a uloživ žalovanému místnosti najaté vyklditi a straně žalující odevzdati (srov. rozh. čis. 8237 a 8394).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po stránce právní nejsou vývody dovolání s to, by vyvrátily nebo seslabily správnost názoru soudu odvolacího, že se na sporné místnosti vztahuje předpis § 31 čis. 4 zák. o ochr. náj. (čis. 44 sb. z. a n. z roku 1928), a stačí proto dovolatele v tomto směru odkázati na důvody napadeného rozsudku, které odpovídají stavu věci i zákonu.

Čís. 9110.

Bylo-li manželství rozloučeno z výlučné viny manžela, jest manželka oprávněna, domáhati se na něm za dobu od podání žaloby náhrady za výživné placením měsíčního důchodu. Za sporu lze povolití prozatímní opatření podle všeobecných předpisů exekučního řádu, nikoliv podle § 382 čis. 8 ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. srpna 1929, R I 567/29.)

Manželství stran bylo rozloučeno z výlučné viny žalovaného manžela před podáním žaloby, v níž se domáhala manželka výživného, počínajíc